

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/44/2021
Identifikačné číslo spisu:	5116206678
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5116206678.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej Z. S., narodenej X. septembra XXXX, C. XXXX/X, T., o zaplatenie 2.200,91 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4C/64/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/76/2020 z 23. februára 2021, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok z r u š u j e a v e c v r a c i a o d v o l a c i e m u s ú d u n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1. O žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 2.200,91 eur s príslušenstvom z titulu predčasného zosplatenia úveru rozhodol Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom č. konania 4C/64/2016-77 z 8. júna 2018 tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.377,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne

-zo sumy 2.030,32 eur od 15.10.2013 do 20.01.2014,

-zo sumy 1.750,72 eur od 21.01.2014 do 21.02.2014,

-zo sumy 1.510,72 eur od 22.02.2014 do 11.06.2015,

-zo sumy 1.466,44 eur od 12.06.2015 do 17.07.2015,

-zo sumy 1.377,25 eur od 18.07.2015 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200 eur splatných do konca každého kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením jednej splátky v stanovenom čase a určenej výške sa stane splatným celý dlh. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 29,42 %.

2. Rozsudok okresný súd odôvodnil tým, že predložená zmluva o poskytnutí úveru z 21. decembra 2011 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, u ktorej súd zisťoval, či má všetky povinné náležitosti v súlade s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“ aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a zistil, že v zmluve o poskytnutí úveru absentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Preto podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ takýto

úver považoval za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni priznal len čistú nesplatenú istinu bez úrokov a poplatkov po odčítaní úhrad. Žalovaná úverom čerpala sumu 3.000 eur a uhradila celkovo 1.622,75 eur, zostatok istiny predstavuje 1.377,25 eur. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná uvedenú sumu uhradila, súd žalobe v tejto časti vyhovel a vo zvyšku žiadanej istiny z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe nadobudol právoplatnosť 3. augusta 2018 a vykonateľnosť 1. októbra 2018.

3. Voči zamietavému výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“ alebo krajský súd“) uznesením sp. zn. 11Co/45/2019 z 30. mája 2019 tak, že tento výrok, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým. Vo svojich dôvodoch poukázal na povinnosť súdov nižšej inštancie rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Konkrétne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018 (obdobne tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018), v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/), ZoSÚ, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k ZoSÚ v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 (ďalej len „Smernica“), teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky.“

4. V poradí druhým rozsudkom Okresný súd Žilina č. konania 4C/64/2016-192 z 31. januára 2020 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že opätovne preskúmal, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ a zistil, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona. V záhlaví zmluvy je uvedená adresa žalobcu, ale zo žiadneho ustanovenia zákona nie je zrejmé, že je to adresa, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluva ďalej neobsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V zmluve je len uvedené, že klient sa zaväzuje celý úver s príslušenstvom uhradiť do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca tejto lehoty, pričom v zmysle bodu 5.2. sú splátky splatné v 19. deň kalendárneho mesiaca. Takto vymedzená doba trvania zmluvy a určenie konečnej splatnosti úveru je nedostatočné, pretože z neho nevyplýva presný čas trvania zmluvy, ani dátum konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Súd skonštatoval, že údaj o konečnej splatnosti nebol uvedený presne a určito. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ súd úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná svoj dlh žalobkyni už uhradila, neexistuje nesplatená istina, ktorú by bolo možné žalobkyni priznať, preto súd žalobu zamietol.

5. Proti, v poradí druhému, rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol odvolací súd rozsudkom sp. zn. 11Co/76/2020 z 23. februára 2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, že v úverovej zmluve

termín konečnej splatnosti úveru nebol určený postačujúcim spôsobom. Spotrebiteľ mal mať možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu splatnosť musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom, samotná dedukcia termínu nepostačuje pre naplnenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorý deň dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu z 23. februára 2021 podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonnej lehote na podanie dovolania, ktoré v jej mene spísal zamestnanec žalobkyne s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa podľa § 429 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

7. Dovolateľ odôvodnil dovolanie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, a to od otázky, či v úverovej zmluve musí byť uvedený presný termín konečnej splatnosti. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd síce aplikoval správny právny predpis, ale tento predpis nesprávne interpretoval. Podľa dovolateľa záver súdu, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť určený dátumovo nevyplyva z textu zákona ZoSÚ, dôvodovej správy k nemu ani zo Smernice. Dovolateľ uviedol, že podľa jeho názoru zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, žalovaná sa zaviazala, že bude úver uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v 19. deň posledného kalendárneho mesiaca tejto lehoty. V spojení s § 122 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý stanovuje, ako sa počíta lehota podľa mesiacov, je možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom.

8. Dovolateľ zároveň poukázal na § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie v sporoch s ochranou slabšej strany prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu prevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy. Podľa žalobcu je dovolanie prípustné, keďže v danom prípade peňažné plnenie prevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy.

9. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné,
- d) nemá náležitosti podľa § 428 <.,
- e) neboli splnené podmienky podľa § 429 < alebo
- f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 <..

10. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 < nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b).

11. Podľa § 422 ods. 1 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana konania, skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú dané procesné podmienky pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

13. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (teda nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017)

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ČSP.

15. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

16. Dovolenací súd najprv skúmal, či sú splnené podmienky na konanie podľa § 422 CSP V danom prípade sa žalobkyňa žalobou domáhala zaplata sumy 2.200,91 eur. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 08.06.2018 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 1.377,25 eur, tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 3. augusta 2018. Odvolaním bol napadnutý len zamietajúci výrok, čo znamená, že v konaní sa ďalej pokračovalo v časti istiny 823,66 eur. Podľa § 421 ods. 1 CSP. dovolanie možno podať, ak peňažné plnenie o ktorom sa koná prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby (§ 422 ods. 1 CSP). Žaloba bola podaná na Okresný súd Žilina dňa 14. marca 2016. Podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 279/2015 Z. z. bola suma minimálnej mzdy na rok 2016 stanovená na 405,00 eur za mesiac, desaťnásobok tejto sumy je 4.050,- eur. Dovolanie bolo podané proti rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy (823,66 eur < 4.050,- eur).

17. Podľa názoru dovolateľky je dovolanie podané v spore so slabšou stranou, a preto na prípustnosť dovolania postačuje, ak peňažné plnenie prevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy ($2 \times 405 = 810 < 823,66$) podľa § 422 písm. b/ CSP, čo je v tomto prípade naplnené. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 71/2020 z 12. mája 2020, v ktorom sa vyjadril k otázke majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany (§ 422 ods. 1 písm. b/ CSP), podľa ktorého sa znížený majetkový cenzus uplatní v spotrebiteľskom spore, bez ohľadu na to, ktorá strana sporu je dovolateľom. Na podklade uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolanie z hľadiska § 422 ods. 1 písm. b/ CSP je v tejto veci prípustné.

18. V zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo o d vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

19. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolenací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú dovolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v

dovolání jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

21. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa nesúhlasila s právnym záverom odvolacieho súdu, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti úveru výslovne v zmluve uvedený ako presný dátum (bod 6 odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku).

22. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. V posudzovanej veci žalobkyňa v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom zadefinovala relevantnú právnu otázku (či musí byť termín konečnej splatnosti úveru výslovne v zmluve uvedený), ktorá v čase podania dovolania (3. mája 2021) skutočne ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Na tom, že je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nič nemení skutočnosť, že v čase po podaní dovolania sa dovolací súd nastolenou otázkou už zaoberal, napr. vo veciach 7 Cdo 120/2021, 2Cdo69/2020 a 7 Cdo 277/2021).

23. Najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2021 sp. zn. 2 Cdo 69/2020 v súvislosti s interpretáciou § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30. apríla 2018 formuloval právny názor, že eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ ... dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu.

24. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 1 ods. 2 písm. c/ Smernice.

25. Vyslovenému názoru predchádzala analýza Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 77 Cdo 120/202187/102/EHS [ďalej len „Smernica“ (článkov 10 ods. 2 písm. c/ a písm. u/, 22 ods. 1, odôvodnenia 47, 23)], rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C- 42/15 z 9. novembra 2016 vo veci Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej, a platného právneho stavu na Slovensku i dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z.

26. Z vyššie uvedených právnych názorov, týkajúcich sa interpretácie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., vychádzal aj najvyšší súd vo svojom v poradí ďalšom uznesení z 21. apríla 2022 sp. zn. 7 Cdo 277/2021.

27. Zo spisu dovolací súd zistil, že posudzovaný súdny spor sa týka spotrebiteľského úveru uzavretého medzi žalobkyňou a žalovanou, konkrétne ide o úverovú zmluvu č. 02/489/11 z 21. decembra 2011 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.000,- eur. Žalovaná sa zaviazala splatiť úver 120 mesačnými splátkami vo výške 57,04 eur, pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 19,53% ročne, RPMN bola dojednaná na 18,29%. Celý úver mal byť uhradený do 120 mesiacov od podpisu zmluvy.

28. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

29. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

30. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/ , r/ a y/.

31. V zhode s vyššie uvedenými právnymi závermi dovolacieho súdu najvyšší súd aj v tejto veci konštatuje, že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy (body 5.3) je primerane dostatočným spôsobom určený (aj) termín konečnej splatnosti posudzovaných spotrebiteľských úverov. Pokiaľ odvolací súd vo svojich nosných záveroch dospel k inému právnemu názoru, t.j. že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti úveru určený „konkrétnym dňom, mesiacom a rokom.“ (bod 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), tento názor nepovažuje dovolací súd, vzhľadom na vyššie uvedené, za správny.

32. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

33. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu (alebo súdu prvej inštancie) na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.